

Martina Leierová

Dům s vy- půjčeným výhledem

320 s., váz., 329 Kč
ISBN 978-80-7577-190-2

Vychází 18. října 2017

O autorce

Martina Leierová (* 1967) je novinářka. Narodila se a vyrůstala v Praze. Po dokončení studií procestovala část světa, žila delší dobu v Indii, ve Washingtonu, New Yorku nebo Vídni. Přispívala do různých periodik, po návratu do Prahy působila několik let jako redaktorka *Lidových novin*. Poslední čtyři roky strávila v Tokiu, o němž psala převážně do *Respektu*. Nyní žije s rodinou opět v Praze.

Foto © archiv autorky

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy ***Dům s vypůjčeným výhledem*** najdete zde: <http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1371>.

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

O knize

Knihy, v níž jde o život i hledání jeho smyslu.

Život v rodném městě mohl být pro novinářku Zou příjemný a jednoduchý, kdyby se konečně dokázala usadit. Jenže Zou to zase táhne pryč. Přijímá proto nabídku sběratele umění Kaisera, aby našla tajemného padělatele obrazů. Pátrání ji zavede nejprve do New Yorku a poté do Japonska. Zde se Zoa ocitá v neznámém světě, k němuž patří zemětřesení a tajfuny a kde se k jejímu zděšení téměř nedomluví anglicky. Japonsko ji ale okouzlí, a to i díky setkání s malířem Tomohirem. Jenže kdo tento výjimečně talentovaný umělec vlastně je? Vzájemné souznění se nečekaně mění v nebezpečné drama a Zoa musí hledat úkryt v prostředí, které nezná a kde na každém kroku vyčnívá.

První román Martiny Leierové v sobě spojuje dramatický příběh s detektivní zápletkou, psychologickou prózou o hledání sebe sama, stejně jako dobrodružné cestování po Japonsku a poznávání jeho bohaté kultury.

Ohlasy na knihu

Můžete si Tokio a třeba Kamakuru najít na mapě, tamní ulice a uličky prozkoumat s Googlem, který vám koneckonců poskytne i další informace, na nichž pak vystavíte příběh. Anebo zvolíte druhý způsob, nespolehnete se jen na své fabulační umění a do Japonska se na čas odstěhujete. Přesně tak to udělala Martina Leierová. Když píše o tokijské Šibuji, je to ona, kdo se se slavnou křižovatkou „rozhlíží doprava a doleva“, zná také nazpaměť cestu k hrobce bojovníka Minamota no Joritoma, ví, kde leží Moře stromů, a už dávno se nediví tomu, že Japonci i v přeplněném metru dokážou usnout... Spousta osobních prožitků, pozorovací talent a systematický novinářský přístup při práci s informacemi (vždyť autorka je novinářka) — to je základ, z něhož se odvíjí příběh Zoy a malíře Tomohira. Strhující drama, dramatické Japonsko. Prostě — knižní debut, který nelze přehlédnout.

Irena Jirků, novinářka, vedoucí magazínu Hospodářských novin Ego!

Dům s vypůjčeným výhledem od Martiny Leierové mohu jediné doporučit. Kniha mě na dvě dlouhá odpoledne doslova přibila do křesla. Je mimořádně dobře napsaná a velice čtivá. Šťavnatě a s láskou líčí místa jí dobře známá, ať už je to Praha, New York, nebo Tokio. Jako člověk, který žije dlouhodobě v Japonsku, mohu pouze obdivovat autorčinu erudici, s jakou zasvěceně popisuje japonské reálie a kulturní zvláštnosti.

Karin Písaříková, vizuální umělkyně, devátým rokem žije a tvoří v Tokiu, vyučuje na japonské Vysoké škole Umění a Designu Joshibi

Knihy, která má takový spád, že vám skoro nedovolí v četbě přestat. Ve skvěle zkomponovaném příběhu defiluje řada skutečných japonských prostředí a krajín, ztvárněných s velkou citlivostí a tak autenticky, že není pochyb o autorčině přímé zkušenosti. Na rozdíl od většiny próz s japonskou tematikou, které bývají vystavěny na atraktivní jinakosti života a zvyklostí, toto dílo, při vší bohatosti zobrazovaných reálií a místních zvláštností, naopak zdůrazňuje schopnost vzájemného pochopení. Odkazuje k tomu, co je obecně lidské, a co tudíž překračuje jakoukoli kulturní odlišnost. Oba hlavní protagonisté silného, až nadčasového příběhu jsou vykresleni jako originální osobnosti, na které určitě jen tak nezapomenete.

Veronika Richterová, výtvarnice, malířka a sochařka

Spojit se s tím, co leží kdesi v nás

Rozhovor s autorkou

Někteří budou vnímat Vaši knihu jako detektivku, jiní spíše jako psychologický román, jako román o únicích, hledání a nalézání, další čtenáři pak třeba jako zajímavého průvodce po pro nás vzdáleném Japonsku atd. Který způsob čtení nejvíce odpovídá Vašemu tvůrčímu záměru?

Mne bavila myšlenka napsat knihu, která se odvíjí jako život. A ten může být někdy cestopisem, jindy milostným příběhem, někdy přinese nečekané napětí nebo hmatatelné nebezpečí. Někdy plyne pozvolna, a jindy ani nestíháme pochopit, co se zrovna stalo. A to hledání a nalézání, které zmiňujete, patří k běžnému dni, ne? Od takových věcí přece nedokážeme abstrahovat, ani když život zdánlivě běží svou všední cestou. A my většinou nevíme, co naše psychologické posuny iniciuje, zda to bude věta, kterou zaslechneme náhodně v autobuse, nebo zásadní ztráta, s níž bude nutné se vyrovnat.

Ve Vašem románu hraje jednu z klíčových rolí také hledání smyslu života a vyrovnávání se se sebou samým. Zde často pomáhá filozofie a náboženství. Do jaké míry Vás samotnou ovlivnily východní filozofie a náboženství? A jakou roli vlastně hrají ve Vašem románu?

Já jsem zvědavá osoba, a když mě něco zaujme, jdu za tím, následuju tu myšlenku vehementně a s jistým úžasem. O buddhismu i křesťanství, o nejrůznějších filozofiích a náboženských teoriích jsem toho přečetla mnoho, mluvila s mnoha inspirativními a moudřejšími lidmi, než jsem já, a došla jsem k názoru, že člověk musí přemýšlet, mít srdce otevřené, a potom už jen zbývá, aby si vlastní cestu našel sám. A myslím si, že ta cesta k pochopení něčeho obecnějšího je individuální, nikoli univerzální, více praktická než teoretická. Podle mne je víra ve své podstatě prostá a jednoduchá, je založená na tom, co už tušíme, co máme staletími zakódováno v sobě, a možná je naším úkolem, téměř životním posláním, spojit se s tím, co leží kdesi v nás. Ta jednoduchost, to je moje odpověď na všechno hledání smyslu života. A ve výše zmíněném se podle mne různá náboženství ze všech koutů světa dokážou potkat.

Zoa, hlavní hrdinka románu, je původní profesí novinářka. Má celou řadu zahraničních zkušeností, dostává se do New Yorku, ale především do Japonska. To vše vybízí ke spekulaci o jistých autobiografických prvcích... Lze k tomu něco říct?

Určitě je tam autobiografických prvků víc, než bych si přála, jenže pokud chcete psát o niterných pocitech, nabízí se čerpat z vlastní zkušenosti, z vlastních vzpomínek, z toho, co dobře znáte. Lidé se vám propojí do románové postavy, rozhovory a situace, které se odehrály, se propletou a posunou děj. Nejvěrnější v popisu jsem ale byla zemím, ve kterých se děj odehrává. A obzvláště Japonsko jsem se snažila vylíčit co nejpřesněji. Zachytit jeho duši a moudrost, ale velmi osobním způsobem. Mne na knížkách vždy baví osobní pohled, upřímná nahá bezprostřední zkušenost autora. Nejdřív si to odžít, pak to zachytit.

Čtyři roky jste žila v Japonsku. Jaké jsou Vaše osobní zkušenosti s japonskou kulturou? A s jakými obtížemi nebo radostmi jste se setkala při jejich literárním zpracování?

Když jsem do Japonska přijela, byla jsem fascinovaná odlišností, která člověka rázem obklopí. A vrtalo mi hlavou, proč tohle, proč tamto, tak jsem začala o Japonsku číst všechno, co se mi dostalo pod ruku. Seznámila jsem se s místními zvyky (a zlozvyky), se svátky, s kaligrafií, s čajovými rituály a legendami. A tohle objevování byla čirá radost, narazila jsem na historické materiály, třeba na stará přísloví japonských buddhistů, na dělení roku na sedmdesát dva částí, na informace, jež zapomněli možná už i sami Japonci. A ve chvíli, kdy jsem si něco potřebovala ověřit, překvapilo mne, jak rozdílné odpovědi jsem od místních dostala. Takže najít rovnováhu mezi tím, co jsem si přečetla, co mi kdo řekl, a co je pravda, bylo pro mne asi nejtěžší.

Japonci jsou jistě v mnoha ohledech od nás velmi odlišní, nenašla jste ale třeba i nějaké společné body s naší kulturou nebo povahou? Jsou nám v něčem vůbec podobní, a pokud ano, překvapilo Vás v čem?

Být Čechem v Japonsku je velmi příjemné, pro mnohé Japonce jsme sympatickou zemí, znají a mají rádi některé naše skladatele, literáty a Věru Čáslavskou. Podobní jsou nám určitě v radostném pití piva, odlišností je mnoho, to by vydalo na další knihu. Ideální by bylo, kdybychom se některými odlišnostmi dokázali navzájem inspirovat. My třeba jejich snahou dělat věci dokonale, skromností nebo zažitou normou slušného chování, Japonce by naopak mohl inspirovat náš způsob života, kdy práce je jen jednou z jeho mnoha součástí. Ve světě člověk vidí, že být z Evropy je výhoda, vlastně dokonce velké privilegium.

Dům s vypůjčeným výhledem je Vaší románovou prvotinou. Jak dlouho jste na knize pracovala? A můžeme se brzy těšit na něco dalšího?

Není prvotinou, v jedenácti letech jsem napsala dvě objemnější detektivky! Později jsem třeba přepsala starořecké pověsti a báje, ty jsem i ilustrovala, mám podobných výtvorů z různých etap života mnoho. Ale vážně, psaní vždy bylo běžnou součástí mého života, mám zvyk si pořád něco poznamenávat, nápady rozepisovat, ale ani mne nenapadlo, že bych svoje „svobodné psaní“ někdy publikovala. A když jsem měla to štěstí a poznala jsem osobně třeba Arnošta Lustiga, Pavla Zajíčka nebo Petra Síse, opravdové autory, kteří vlastně píšou jako dýchají, povzbudilo mne to. Začala jsem psaní formovat do povídek a později se vyrýsoval delší útvar. Román jsem psala dva roky, začínala jsem obvykle ráno kolem deváté, jen co se náš rušný domov vyprázdnil, a pracovala, dokud byl klid. Na pochyby naštěstí nebyl prostor, protože mne ten příběh naprosto vtáhl. A v mezičase jsem si dopsala povídky, sbírka už se rýsuje, mohla by se jmenovat *Zítřka, nejspozději*.